

гията. Сѣдниците ми се обрекохъ да испроводѣтъ това писмо на часѣтъ.

Марончели ми приказа отъ послѣ процесѣтъ си. Азъ му приказахъ своятъ си. Сѣки отъ насъ си разказа каквото му се случило у тъмницата. Излѣзохми на прозорецѣтъ, и здрависахми троица {отъ приятелитѣ си, които се намирахъ на тѣхниятъ си прозорецъ, именно, Канова и Редия, които бѣхъ наедно, първиятъ отсѣденъ за шестъ години *карцере дура*, другиятъ за три години; сѣтнѣ докторъ Цесаръ Армари, когото имахъ за съѣдъ у тъмницата, подъ крушюмитѣ, прѣдъ нѣколко мѣсеца. Освободенъ отъ сѣко отсѣждане, и обявенъ невпненъ, той не се забави да излѣзе.

Да приказувамъ съ еднитѣ и съсъ другитѣ туй бѣше за мене едно приятно забавлене прѣзъ денятъ и прѣзъ вечерята. Нѣ, като си лѣгнѣхъ веке, като угасяхъ свѣщята, като не чювахъ веке нищо, не ми бѣше възможно да заспѣхъ. Главата ми бѣше запалена, и сърцето ми се късаше, като помисляхъ на домородството си. «Е какво! казвахъ си азъ, единъ баща и една майка толкосѣ стари ще могатъ ли да противостоѣтъ на таквасъ злочестия? ще намѣрятъ ли доста утѣшене у другитѣ си дѣца? Сичкитѣ сж обични както и азъ бѣхъ, и заслужватъ по много да сж обични; нѣ единъ баща и една майка намиратъ ли нѣкоги у дѣцата, които имъ оставатъ, едно възнаграждение за онова дѣте, което сж изгубили?»

Честитѣ щѣхъ да бѣдѣ пакъ, ако да бѣхъ мислялъ само на родителитѣ си и на нѣкои други обични лица! Като си ги припомняхъ не намирахъ друго, освѣнъ съжалѣния и смиляване; нѣ мисляхъ по много на смѣховецѣ отъ радость и отъ хула, за които